

Títol La cangur màgica	Pseudònim: Màgia
Gènere: Prosa	Categoria: A1
<p>Vet aquí que una vegada, més concretament el dia 3 d'agost de l'any 2003, en un poble molt petit, molt petit d'Andorra va passar una cosa ben curiosa.</p> <p>Com el poble estava al mig dels Pirineus, feia molt, molt de fred. Per sort, les cases eren grans i estaven preparades per protegir els seus habitants del fred de l'hivern i del sol de l'estiu. Estaven fetes de maons i tenien unes boniques xemeneies.</p> <p>En una d'aquestes cases tan grans vivia una família. El pare es deia Antonio i la mare, Paula i tenien una filla, la Maria i un fill, en Lluís.</p> <p>La Maria i en Lluís tenien un gatet que es deia Mixo, que els acompanyava a tot arreu i sempre volia jugar amb ells.</p> <p>Un bon dia que la mare i el pare van haver d'anar a una reunió de feina, van contractar una cangur, la Marta. No la coneixien gaire però semblava simpàtica i responsable.</p> <p>El que no sabien era que la Marta tenia un gran secret: era maga i podia fer els millors trucs de màgia del món.</p> <p>La Marta va demanar que els dos germans li ensenyessin la casa i quan van arribar dalt de tot, a les golfes, van veure un quadre que ells no havien vist mai. Era estrany, representava una fira plena d'atraccions, envoltada de boira i si et fixaves, veies que no sortia cap nen o nena gaudint de les atraccions.</p> <p>La Marta els va agafar de les mans i els va dir:</p> <ul style="list-style-type: none">- Voleu visitar la fira?- Sí!, van contestar els germans.- Doncs vinga, fem un salt! I de sobte es van trobar al mig de la fira.	

Títol La cangur màgica	Pseudònim: Màgia
Gènere: Prosa	Categoria: A1
<p>Van poder pujar a totes les atraccions sense fer cua i en Mixo, que s'havia quedat a les golfes, podia veure'ls com es movien dins el quadre.</p> <p>Al cap d'una estona, en Mixo va voler entrar al quadre amb els seus amics i, quan va saltar per poder fer-ho.... va trencar el quadre en 1000 trossets.</p> <p>Ara en Lluís, la Maria, la Marta i en Mixo, estaven presoners dins el quadre i no podien tornar a casa.</p> <p>Els dos germans es van posar tristos i nerviosos i estaven a punt de plorar, però la Marta els va dir que no patissin, que tot es podria arreglar.</p> <p>En una de les paradetes van trobar pinzells i pintura i la cangur els va dir que comencessin a pintar el quadre de nou mentre ella deia unes paraules màgiques, molt fluixet que gairebé no se sentien.</p> <p>Va sentir-se un tro i de sobte, ja estaven tots quatre a les golfes de la casa, però el quadre ja no era igual a com era abans. Els germans l'havien pintat molt diferent de com era, i li havien afegit unes quantes atraccions més.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Només espero que els pares no se n'adonin! - va dir la Maria - Sí, no sabia com explicar tot això que ens ha passat - va respondre en Lluís. - I això és veritat com que el conte s'ha acabat!. 	

Què ens ha passat?	Pseudònim: El grup d'aus
Gènere: Prosa	Categoria: A1
<p>En un país molt llunyà hi havia una selva. Aquesta selva era tan gran que semblava que mai s'acabava. Gairebé mai tocava el sol, ja que els arbres eren tan i tan alts que no deixaven que hi entrés la claror.</p> <p>A més, podies trobar tota classe d'animals: ocells, serps, panteres i molts més. El que també hi havia eren dinosaures, molts dinosaures grans i terribles. Al final de tot de la selva hi havia unes muntanyes molt altes on vivien milions d'ocells de tota mena.</p> <p>I havia arribat el dia de migrar des de la selva fins al Kalahari, a l'Àfrica buscant la calor. A mig camí es van trobar als dinosaures que tenien un poder ben estrany: podien quedar-se amb la veu de qualsevol animal que es trobessin.</p> <p>I així va passar: els dinosaures podien parlar com els lloros i les cotorres, podien cantar com els canaris i donar els bons dies com els galls.</p> <p>D'altra banda, els ocells rugien i feien uns sorolls terrorífics, que fins i tot ells mateixos s'espantaven. Per solucionar aquell problema, van anar a buscar al Bruixot del Bosc per poder demanar-li ajuda. El Bruixot els va dir que necessitava unes quantes coses una mica difícils de trobar i que havien d'anar junts a buscar-les, els dinosaures i els ocells.</p> <p>Bolets, dents de lleó, arrels, fulles, serps, dents de cocodril, ... la llista era molt llarga, però com tothom volia recuperar la seva veu, es van afanyar.</p> <p>Quan ho van tenir tot, ho van portar al Bruixot que ja tenia l'olla preparada i va poder fer el seu encanteri.</p> <p>A poc a poc, mentre el Bruixot deia unes paraules màgiques, van poder veure que tots anaven recuperant la seva veu i que tot havia tornat a la normalitat.</p> <p>Els ocells van seguir el seu camí cap al Kalahari i això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.</p>	

En un país molt llunyà hi havia una selva. Aquesta selva era tan gran que semblava que mai s'acabava. Gairebé mai tocava el sol, ja que els arbres eren tan i tan alts que no deixaven que hi entrés la claror.

A més, podies trobar tota classe d'animals: ocells, serps, panteres i molts més. El que també hi havia eren dinosaures, molts dinosaures grans i terribles. Al final de tot de la selva hi havia unes muntanyes molt altes on vivien milions d'ocells de tota mena.

Li havia arribat el dia de migrar des de la selva fins al Kalahari, a l'Àfrica buscant la calor. A mig camí es van trobar als dinosaures que tenien un poder ben estrany: podien quedar-se amb la veu de qualsevol animal que es trobessin.

Li així va passar: els dinosaures podien parlar com els lloros i les cotorres, podien cantar com els canaris i donar els bons dies com els galls.

D'altra banda, els ocells rugien i feien uns sorolls terrorífics, que fins i tot ells mateixos s'espantaven. Per solucionar aquell problema, van anar a buscar al Bruixot del Bosc per

poder demanar-li ajuda. El Bruixot els va dir que necessitava unes quantes coses una mica difícils de trobar i que havien d'anar junts a buscar-les, els dinosaures i els ocells.

Bolets, dents de lleó, arrels, fulles, serps, dents de cocodril, ... la llista era molt llarga, però com tothom volia recuperar la seva veu, es van afanyar.

Quan ho van tenir tot, ho van portar al Bruixot que ja tenia l'olla preparada i va poder fer el seu encanteri.

A poc a poc, mentre el Bruixot deia unes paraules màgiques, van poder veure que tots anaven recuperant la seva veu i que tot havia tornat a la normalitat.

Els ocells van seguir el seu camí cap al Kalahari i això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.

Migració	Pseudònim: Els tres mosqueters
Gènere: Prosa	Categoria: A1
<p>Fa qui sap quants anys, al costat del riu Amazones hi vivien una òliba, un colibrí i un blauet. Estaven una mica cansats de viure sempre en el mateix lloc i van decidir migrar a un lloc fantàstic que es deia L'illa dels Ocells.</p> <p>En aquesta illa els ocells podien trobar tota la fruita que volguessin, aigua fresca i els millors amics del món. També hi havia molts arbres per poder fer els seus nius.</p> <p>Quan estaven volant, un caçador els va veure i els va començar a perseguir disparant la seva escopeta.</p> <p>El colibrí, que era molt espavilat, el va distreure bategant molt ràpidament les seves aletes i els altres ocells van aprofitar per poder escapar. Quan van arribar a l'illa dels ocells, es van adonar que faltava el colibrí i es van preocupar. Però llavors van sentir un sorollet i, quan es van girar, van veure el colibrí que just acabava d'arribar.</p> <p>Com és l'au més petita del món, es va poder amagar en un raconet i fugir del caçador.</p> <p>Els tres ocells es van abraçar i van viure feliços i van menjar anissos.</p>	

Títol Poble d'aigua neta	Pseudònim: Els llops
Gènere: Poesia	Categoria: A2
<p style="text-align: center;">POBLE D'AIGUA NETA</p> <p style="text-align: center;">Aigua transparent, mirall net, manta de molts blaus, sorra daurada.</p> <p style="text-align: center;">Onades marcades, suaus com el vellut, immensitat tranquil·la, aigua que s'atrau amb el cel.</p> <p style="text-align: center;">Palamós, Calella, Platja d'Aro capsetes de color blanc forats per veure el mar laberints de gent.</p>	

**Títol: Nit
màgica**

**Pseudònim:
Bibivionev**

Gènere: Poesia

**Categoria:
A2**

NIT MÀGICA

Trossets de sucre viatjant,
boletes de neu dolces,
pols blanca volant,
molles de pa màgiques.

Inmensa nit fluorescent
amb un camí brillant,
il·lumina la galàxia
de tot el voltant.

Espelma encesa,
enmig de la muntanya
refugi de tranquil·litat
envoltat de gegants peluts.

Títol: El reflexe de la lluna

**Pseudònim:
Els volcans**

Gènere: Poesia

**Categoria:
A2**

EL REFLEXE DE LA LLUNA

Esfera blanca lluent,
pilota en el cel il·luminada,
formatge màgic volant,
roda brillant en l'espai.

Manta blava estirada
amb un passadís infinit,
descansa tranquil·la en la nit
envoltada de natura.

Plecs de pedra dura,
filera de closques de cargol,
pinces endinsades en la quietud
escales cap a l'univers.

Títol: Perduts en el temps**Pseudònim: ELS LLIRIS****Gènere: PROSA****Categoria: B1**

Vet aquí en aquell temps, hi havia un grup de quatre amics que anaven a un càmping per celebrar que havien acabat la universitat. Es deien Fiona, Nil, Roc i la Bruna. La Fiona tenia vint-i-dos anys i treballava de pastissera. En Roc tenia vint-i-dos anys i era jugador de bàsquet de l'NBA. La Bruna era xef i tenia vint-i-dos anys. Finalment, en Nil, que era un jardiner, tenia vint-i-dos anys.

Continuaven anant amb cotxe fins que la benzina se'ls hi estava acabant. Van haver de parar a un camí al mig del bosc. Van sortir del cotxe i van caminar una mica.

Van trobar una mena de llibre de pedra i van anar a veure què era. Només en llegir les primeres paraules... Zas!!! El llibre els va xuclar. De sobte, van veure que era diferent. Es van adonar que estaven perduts en el temps!!!

Van començar a caminar desorientats fins que van trobar una biblioteca màgica. Van preguntar als bibliotecaris i es van adonar que eren follets. Els hi van preguntar si tenien mapes del temps i els van dir que sí, que podien buscar a la "zona set, prestatge quatre". Van buscar i, tot seguit, van trobar una pila de mapes. Aleshores, tots es van posar a buscar i en van trobar un interessant. El van mirar ve i sortien els dos llibres de pedra i, per descomptat, alguns perills més.

S'estava fent fosc. Van caminar fins que es van aturar i van acampar. En despertar-se, van caminar una mica i, tot seguit, es van trobar amb Napoleó Bonaparte. Li van preguntar si podien passar perquè estava bloquejant el pas. Napoleó els va dir que no i, ells, tot curiosos, li van preguntar: "-Per què no?"

Napoleó els va respondre: "-Perquè és territori meu". Li van repetir, però els va dir que no i es van posar a pensar. Van deduir que es podien fer passar per francesos i això van fer. Van dir: "- Bonjour Napoleó! Nous Boulons passar?". "-D'acord!", els va respondre ell.

Títol: Perduts en el temps	Pseudònim: ELS LLIRIS
Gènere: PROSA	Categoria: B1
<p>Van passar tots tranquils. Després, van passar nedant per un llac. Tot seguit van donar un cop d'ull al mapa i van veure que quedava poc per arribar al llibre de pedra. Però havien de passar per un gran laberint ple de perills. Van caminar fins al laberint i van començar a córrer pels carrers del laberint i, de sobte, es van trobar a Cèsar August, amb les seves tropes romanes. Cèsar August els va preguntar: -"Què voleu?" -"No volem res", van respondre ells. Però li van preguntar si hi havia algun perill per aquí. En Cèsar va dir: -"El camí és força llarg, però no hi ha gaires perills". -"Doncs perfecte! Ens posem en marxa", van respondre ells.</p> <p>I així van fer. Van caminar quatre quilòmetres més i es van trobar amb una anaconda gegant. Primer es van pensar que era dolenta, però ella els hi va dir: - "Seguiu-me que us portaré al gran llibre de pedra". La van seguir i van arribar al llibre de pedra. L'anaconda els va dir que ja havien arribat al llibre de pedra. Es van recordar que havien de llegir i dictar les primeres paraules del llibre i en fer-ho...Zas!!! El llibre els va xuclar. Van arribar al present. De cop, i no sabem com, el cotxe tenia benzina! El van agafar i van anar cap al càmping. La notícia dels "nens desapareguts" s'havia escampat entre pobles i ciutats i, en veure'ls arribar amb el cotxe, tothom es va emocionar i ho van celebrar fent una festa.</p> <p>I això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.</p>	

Títol: La Bobi, la Cina i el llibre	Pseudònim: LES TRES PINYES
Gènere: PROSA	Categoria: B1
<p>- "Hola, sóc un alienígena. Em dic Bobi i tinc un peluix que és un osset i es diu Lili. Els dos volem viatjar al futur. Volem anar a l'any 2035 i anem a buscar la màquina del temps!! Ara que ja estem a dins, girem la roda al futur!</p> <p>Quina il·lusió d'estar al futur. D'aquí poc ja hi serem! Per fi! Per fi! Ja hi som. Estem al futur!! Ja és molt tard. Hem d'anar a dormir, ja que demà seguirem l'exploració al futur... Ostres! Que demà tenim escola! Com serà l'escola, serà moderna? Bona nit Lili.</p> <p>Ja ens hem aixecat. Lili, me n'he d'anar a fer la motxilla. Queda't un moment al llit. Què necessito per l'escola? Tinc la llista a la maleta. Què diu a la llista? A la llista diu: esmorzar, aigua, carpeta de medi, llibreta, funda per anglès, ordinador, llibre, agenda, llibre d'anglès, llibre de matemàtiques, estoig amb maquineta, tisores, Vileda, llapis, goma, subratllador, colors de fusta, retoladors i plat volador petit. Potser, no és tant del futur, però és el que m'han donat. Lili, anem a l'escola que potser fem tard."</p> <p>Aleshores, en arribar a l'escola, van trobar el plat volador de la professora Margarida! Després, van fer matemàtiques i van fer la taula del 9. Al Bobi li ha costat bastant aprendre's la taula.</p> <p>"Ara anem al pati a jugar amb la Cina i esmorzem junts."</p> <p>Tot seguit fan medi i agafen la carpeta de medi. Aquesta classe li és més fàcil. Llavors van a dinar i amb la Cina. Jugant al pati amb el plat volador. Ara fan biblioteca i el Bobi agafa fins llibres i li salten de les mans i se'n van pel poble. Entren a botigues, a forns, a altres escoles... Ella s'amoïna, però ja és tard, és hora d'anar a casa.</p> <p>Quan el Bobi arriba a casa va al llit a veure a la Lili. Just quan li diu hola la Lili, algú truca el timbre. És la Cina! L'endemà per no enfadar-me amb mi mateixa vaig a</p>	

Títol: La Bobi, la Cina i el llibre	Pseudònim: LES TRES PINYES
Gènere: PROSA	Categoria: B1
<p>passejar pel poble i em trobo un llibre molt simpàtic i me l'emporto a casa i jugo amb ell, saltem junts, ballem junts, mengem junts i tot això o fem el llibre, la Cina i jo, la Bobi. I després el Bobi i la Cina van a buscar per tot el poble, els posen tots a un sac i se'ls emporta a casa a la prestatgeria i molt sovint els deixen anar per casa i de vegades per la ciutat. I ara hem de tornar a casa Lili.</p> <p>Anem a buscar la màquina del temps! Cina vols venir? És clar que sí! Doncs agafem les coses, que ens n'anem!! Posem les coses a un bagul. Girem la roda al present i ja ho tenim tot llest. Amb tot aquest enrenou ja s'ha fet fosc. Ens posem a descansar.</p> <p>Ja hem arribat!!!</p> <p>I van ser feliços i menjar tots anissos.</p>	

Títol: “L’Àlex i el viatge al futur”	Pseudònim: Els basquetbolistes
Gènere: PROSA	Categoria: B1
<p>Hola, lectors i lectores,</p> <p>Sóc l'Àlex, tinc nou anys i m'agrada molt l'esport. Sóc un noi no gaire valent, però tinc sort perquè no m'han passat gaires coses en la meua vida. Això, jo ho pensava fins ahir perquè ahir va passar una cosa molt forta. Si voleu saber quina cosa és, doncs prepareu-vos per conèixer el meu viatge al futur!</p> <p>L'Àlex s'acaba de despertar d'un somni estrany, però divertit. Esmorza, es vesteix, es renta les dents i obre la porta, però s'espanta perquè tot és diferent. Es gira, però només veu una nena volant. Va corrents a l'escola, però només veu un forat gegant. Però quan mira a dalt i veu l'escola volant, es desmaia. Quan obre els ulls veu molts nens i nenes preocupats per ell. Quan s'ha fixat bé, veu a la mateixa nena que ha vist abans. La nena li pregunta: “Vols venir amb mi a menjar una pizza?”. Abans que l'Àlex li respongués, la nena el va portar a la pizzeria. Quan van arribar, la nena va comprar dos trossos de pizza. Un li va donar a l'Àlex i l'altre se'l va menjar ella. L'Àlex va veure que era de metall i va tirar a les escombraries. La nena va dir: "Però si està molt bona!".</p> <p>"Bé, dóna igual. Et portaré a una sala electrònica" diu la nena i l'Àlex li va contestar: "Però encara no m'has dit el teu nom!" I la nena li va respondre: "Ah! Sí! Clar! Em dic Laia. Vinga, anem a la sala que es fa tard!!!"</p> <p>Quan van arribar a la sala d'electrònica la Laia li va dir: 'aquesta és la sala més gran del món i on hi ha més màquines electròniques. La Laia li va ensenyar totes les màquines que hi havia. També li va dir que totes les màquines les havia construït el</p>	

Títol: “L’Àlex i el viatge al futur”	Pseudònim: Els basquetbolistes
Gènere: PROSA	Categoria: B1
<p>pare de la Laia. La Laia li va ensenyar la màquina més important... La màquina del temps!!!</p> <p>L'Àlex va dir: 'potser aquesta màquina és la que m'ha portat aquí!'ja tot té sentit!</p> <p>L'Àlex va murmurar: 'Hi puc entrar? La Laia no el va sentir i va dir: “Sí”. L'Àlex hi va entrar, va clicar al botó vermell i es va desaparèixer. L'Àlex es va despertar del llit i va anar corrents cap a la porta, la va obrir i va veure que tot tornava a ser normal.</p> <p>I EL QUE NO HO VULGUI CREURE QUE HO VAGI A VEURE!!!</p>	

Títol: L'aurora boreal	Pseudònim: Les amigues
Gènere: poesia	Categoria: B2

L'AURORA BOREAL

Camins colorits,
fosc de la nit.
Rajos de llum,
admiren el cel enfosquit.

Natura que observa,
la bellesa del final del dia.
Raspalls negres,
que planten vida.

Pau que m'envolta
a l'hora de dormir.
Tranquil·litat eterna
als meus somnis.

Títol: La natura	Pseudònim: Naturals
Gènere: poesia	Categoria: B2
<p><u>LA NATURA</u></p> <p>Mirall resplendent Bèsties d'herba Claus verds a la terra.</p> <p>Dents de tauró Cadires dures que sobresurten.</p> <p>Cases pels ocells on es rasquen els ossos.</p> <p>Mirall de l'oceà llum a l'horitzó.</p>	

Títol: Camp de flors	Pseudònim: The Weekend
Gènere: Poesia	Categoria: B2
<p><u>Camp de flors</u></p> <p>Multitud de flora, que balla amb el vent, bombetes que encenen la primavera.</p> <p>Paradís de colors i relaxació, bellesa que ens il·lumina la creativitat.</p> <p>Medicina natural i especial, entorn màgic que construeix... ... la felicitat.</p>	

Títol: L'amor buscat és bo, però donat sense buscar és millor.	Pseudònim: Bard d'Avon
Gènere: Romanticisme i drama	Categoria: C1
<p>—Jo mai et vaig estimar.</p> <p>—La diferència és que jo ho vaig saber aparentar.</p> <p>L'Ella era una noia més intel·ligent del que es podria imaginar. Era espavilada, i a l'escola treia molt bones notes. Tot li anava molt bé, fins que un dia va sorgir un esdeveniment que va canviar per complet la vida d'aquesta noia.</p> <p>Un bon dia, a classe d'àlgebra, tothom estava avorrit i descentrat mentre la mestra explicava un problema de matemàtiques. L'Ella va centrar la mirada a la professora, que semblava voler aportar una bona nova. En aquell moment la porta de l'aula es va obrir deixant veure un rostre força bonic acompanyat d'un cos musculós i uns ulls penetrants que enfonsaven la sala. L'aula es va inundar de petits murmuris. El noi es va asseure al costat del pupitre de l'Ella deixant a tothom atònit. L'únic soroll que es va sentir va ser el timbre del pati.</p> <p>Al pati es van ajuntar tot de persones al costat del noi. En poc temps van saber que es deia Max. L'Ella estava asseguda en un altre banc, llegint "Orgull i Prejudici" (de la Jane Austen), quan un crit va trencar el silenci</p> <p>Eren la McKenzie i la seva colla donant-li la guitza que vagi a conèixer al Max. L'Ella estava desconcentrada.— Va, vine!, El Max és molt guapo...— només sentia les seves amigues i no podia pensar.— Sí, que és molt popular... A més, sembla que li agrades.— Sense adonar-se'n ja era davant del Max.</p> <p>Va pestanyejar unes quantes vegades abans de caure en la profunditat dels seus ulls castanys i la seva mirada fosca. De sobte, l'Ella va apartar ràpidament i brusquement la mirada com si s'hagués hipnotitzat amb les seves fosques pupil·les. En el fons,</p>	

Títol: L'amor buscat és bo, però donat sense buscar és millor.	Pseudònim: Bard d'Avon
Gènere: Romanticisme i drama	Categoria: C1
<p>l'Ella era conscient que no havia sigut agradable. Just en aquell moment va tornar a sonar el timbre. L'Ella va sospirar interiorment.</p> <p>Durant l'estona del menjador només feia que rebre notes amb comentaris insistents com "Va, surt amb ell..." o "Feu bona parella" i es va tancar al lavabo la resta del dia. No podia més, volia marxar a casa. Va lliscar una petita llàgrima per la seva galta vermellova.</p> <p>Així va ser cada dia, i passat els mesos, tot continuava igual. A més, la seva amiga no feia més que empitjorar, amb el seu càncer, i amb tantes coses al cap no podia més. La pressió social només augmentava, i no sabia que fer, estava perduda. Finalment, el Max es va declarar a l'Ella, però era una noia massa bona per ferir el cor d'algú, i la insistència de la gent la va tombar. Va assentir amb el cap. Sabia que mai podria estimar-lo, però almenys els comentaris van cessar.</p> <p>Per fi va acabar una de les seves jornades escolars, i ja sabia on anar: a l'hospital, on l'esperava la seva malalta amiga.</p> <p>Va entrar a la sala de quimioteràpia i al fons va veure a la seva amiga.</p> <p>—Sofia!— va cridar, i ella va esbossar un petit somriure amb els seus dèbils llavis.</p> <p>—Vas millorant?</p> <p>—Bé, els metges diuen que tinc un càncer de pàncrees, difícil de tractar.</p> <p>—Em sap greu— i va a seure al seu llit per fer-li companyia.</p> <p>—No és culpa teva— va dir amb veu de fil.</p> <p>L'Ella l'anava a abraçar i just en aquell moment va notar una presència a la seva esquena. Es va girar i va veure al Max.</p> <p>—M'has estat seguint?!</p>	

Títol: L'amor buscat és bo, però donat sense buscar és millor.	Pseudònim: Bard d'Avon
Gènere: Romanticisme i drama	Categoria: C1
<p>—No se suposa que estem sortint, tu i jo?— va dir amb un to violent i la va tibar del braç fins fora l'hospital.</p> <p>—Només és una amiga— va dir amb un to d'insuficiència.</p> <p>—Avui teníem una cita— va cridar rabiós.</p> <p>—Però que et creus, que cada dia hem de sortir?!</p> <p>—Això és el que fan els xicots de veritat.</p> <p>—Però tu et creus que som xicots?</p> <p>—Jo mai et vaig estimar.— va dir el Max</p> <p>—La diferència és que jo ho vaig saber aparentar— va contraatacar l'Ella i se'n va anar corrents cap a la Sofia.</p> <p>El Max es va quedar uns minuts plantat davant de l'hospital fins que va decidir marxar i no tornar mai més.</p> <p>L'Ella va arribar a la camilla i la va trobar més dèbil que mai.</p> <p>Es van mirar als ulls, es van abraçar i de cop els seus llavis de la Sofia i de l'Ella es va trobar en un mar de consolació. La Sofia va tancar els ulls per no tornar a obrir-los. En el fons l'Ella sabia que la Sofia no era tan sols una amiga.</p>	

Títol:TRANSos	Pseudònim: Leones
Gènere: prosa	Categoria: C1
<p>Em dic Martina Bosca i Larena, estic justa a dalt, al sobreàtic, decidida, preparada, tanco els ulls i em llenço. Començo a caure, més i més, i al final...,</p> <p>Estava molt nerviosa, era el meu primer dia d'institut, tenia moltes ganes de conèixer nova gent, però tenia una gran inquietud, no sabia que em trobaria en aquell lloc. Per fi, vaig arribar al centre i vaig veure els meus nous companys/es.</p> <p>- És el Martí - vaig escoltar -, però a mi no m'agradava que em diguessin així.</p> <p>De sobte, el meu neguit es va fer més gran.</p> <p>-Hola em dic Sofia-, em va dir una noia alta i prima com jo-.</p> <p>Des d'aquest moment sabia que seríem bones amigues.</p> <p>Van passar dues setmanes i tot continuava igual. Vaig anar a l'escola i aquell dia la Sofia no estava, em vaig sentir molt incòmoda i vaig seure al pupitre i vaig veure una nota que deia: "No et volem aquí, ves-te'n abans que sigui tard! FORA TRANS!"</p> <p>Vaig anar al lavabo i em vaig posar a plorar, no m'ho podia creure. Va passar el temps i no havia canviat res, seguia rebent més i més notes. Una d'elles era molt forta, d'aquelles que fan mal, molt de mal. La vaig llegir davant de tothom i van començar a riure. Un d'ells em va donar uns quants cops que em van fer ferir greument.</p> <p>En acabar l'escola vaig anar a casa adolorida i amb una tristesa immensa i vaig pujar al sobreàtic. Ho vaig pensar molt, però era tard i va començar tot.</p> <p>Em dic Martina Bosca i Larena, estic just a dalt, al sobreàtic, decidida, preparada. Tanco els ulls i em llenço, començo a caure més i més i...</p>	

Títol:TRANSos	Pseudònim: Leones
Gènere: prosa	Categoria: C1
<p>Em vaig despertar a l'hospital feta pols en tots els sentits. No em podia moure, al costat estava la meva mare plorant i jo no podia parlar. Van entrar tres metges i ens van dir que em quedaria en cadira de rodes per tota la vida. No podíem parar de plorar i la meva mare es va apropar i es va ajeure al meu costat molt trista.</p> <p>-Estàs bé Martina - va dir -, però jo no podia contestar.</p> <p>Vaig estar tres mesos sense anar a l'institut i quan vaig tornar estava morta de por. A l'hora del pati va passar una cosa similar a la de l'últim cop, em vaig trobar una altra nota al calaix, on hi posava: "Si abans no et volíem, ara que vas amb cadira de rodes encara menys".</p> <p>Aquesta vegada, però tothom em va ajudar. Vam parlar amb els professors i van expulsar a tots els agressors de manera temporal. Aleshores em vaig sentir més forta i acompanyada.</p> <p>Per fi al cap de sis mesos vaig estar recuperada del tot. Vaig haver d'anar molts cops a teràpia i fer molta rehabilitació. Amb el temps, vaig ser creadora d'un grup que lluita contra l'assetjament escolar. Ara ajudo als que passen pel que va ser la meva situació, el meu infern. Des d'aleshores he fet moltes amistats.</p> <p>Sobretot us dono un consell, lluiteu i mai us rendiu.</p>	

Títol: El dia que la princesa va salvar al cavaller	Pseudònim: Liris
Gènere: Prosa	Categoria: C1
<p>Demà serà el pitjor dia del món!, demà serà Sant Jordi. Jo soc el Jordi i aquesta és la meva història.</p> <p>A Catalunya se celebra Sant Jordi. Una festa que tracta en que a les persones que més estimes es regalen roses i llibres. La meva mare sempre diu que és un dia molt especial perquè és el meu sant, i un dia molt important Per Catalunya.</p> <p>Però jo no penso igual que ella. A la meva escola hi ha una noia nova que es diu Joana que sempre diu que sant Jordi és genial i m'ha dit que demà em donarà una rosa i quatre llibres, però ella no sap que jo odio sant Jordi i que no ho celebren.</p> <p>A l'endemà...</p> <p>Era el pitjor dia de la meva vida, Sant Jordi. Sense moltes ganes, vaig baixar a esmorzar i la meva mare estava esperant amb una carta felicitant-me el meu sant i amb una rosa...</p> <p>La rosa estava envoltada amb un paper de seda que deia "felicitats, Jordi avui és Sant Jordi. L'únic que vaig pensar en aquell moment va ser que ja començava el pitjor dia de l'any. Quan vaig arribar a l'escola vaig sentir un crit de darrere que deia: Jordi!. Era la Joana, segurament m'estava esperant a punt de donar-me una rosa i els quatre llibres. El primer llibre era el del Drac valent, el segon era un que es deia el senyor Salmó, el tercer era el robot a la selva, i l'últim era el pitjor llibre, era el de Sant Jordi. Quan li vaig posar mala cara em va preguntar, que em passava, jo li vaig dir la veritat sobre el que pensava sobre Sant Jordi.</p> <p>Es va sorprendre molt, perquè no és normal que un nen odii el seu sant. La Joana em va preguntar que si podíem quedar a la tarda que em volia ensenyar una cosa. A la tarda vaig anar amb la Joana a passeig de Gràcia, vaig veure totes les fastigoses paradetes de Sant Jordi. Li vaig dir a la Joana que me'n volia anar perquè m'estava</p>	

Títol: El dia que la princesa va salvar al cavaller	Pseudònim: Liris
Gènere: Prosa	Categoria: C1
<p>avorrint. De cop i volta, la Joana em va dir que no marxés perquè encara no m'havia ensenyat les meravelles de Sant Jordi. Em va ensenyar els "meravellosos" llibres i les "fantàstiques" roses i com la gent s'ho passava tan bé. Una hora després em vaig adonar que no m'ho vaig passar tan malament. Així doncs, Vaig veure una paradeta de llibres i me la vaig quedar mirant durant uns minuts, vaig sentir unes pessigolles al cos, i al final em vaig comprar un llibre de Sant Jordi.</p> <p>Li vaig comentar a la Joana que moltes gràcies per haver-me ensenyat el bonic i especial que és sant Jordi. Ara ja no m'importa que em felicitin pel meu sant, ara gràcies a la Joana celebro sant Jordi. I ara el 23 d'abril sempre m'ho passo molt bé.</p> <p>M'ENCANTA SANT JORDI!</p>	